

tion. En Hovedpost er jo saaledes Rigsdagstidenden. Denne spiller en stor Rolle i disse Regnskaber. I det første af de Aar, jeg har nævnt, har Rigsdagstidenden kostet næsten 11,000 Rd., i det næste over 15,000 Rd., i det tredje næsten 14,000 Rd., og i det fjerde 14,500 Rd., og det vil vist indrømmes, at i Forhold til den Nytte, som Rigsdagstidenden stifter, ere disse Summer meget høje. Det er muligt, at ingen absolut Besparelse kan ske i Udgifterne til Trykning, Papir og deslige; men det kunde ogsaa tænkes, at en omhyggelig Prøvelse kunde føre til, at der dog var Noget at gjøre. Men selv om man finder, at disse Poster ikke lade sig reducere, var det dog muligt, at en Prøvelse gennem Finantsudvalget kunde føre til en eller anden Foranstaltning, hvorved de Summer, som nu en Gang maa medgaa, kunde bringes til — i alt Fald med en forholdsvis meget ringe Forsøgelse — at stifte større Gaavn, end Rigsdagstidenden gjør i sin nuværende Form. Jeg vil udtale som en Anstuelse, jeg ikke er kommen til hverken i Dag eller igaar, men som jeg har næret i mange Aar, at naar vi gaa til den store Udgift, som det er at bekoste en stenografisk Fremstilling af Forhandlingerne i Rigsdagstidenden, vilde det neppe være for Meget, om Staten tillige sørgede for, at Rigsdagstidenden blev uddelt over hele Landet i et ikke ubetydeligt Antal. Om det vilde være muligt at lade hvert enkelt Sogn, hver enkelt Kommune i Landet, komme i Besiddelse af Exemplarer af Rigsdagstidenden, og hvorledes den da skulde kunne gjøres tilgængelig for hele Befolkningen, det er et Spørgsmaal, som det vilde føre for vidt nu at gaa ind paa. Jeg skal nøjes med i Almindelighed at fremhæve dette og tror, det var muligt at finde Former, hvori Rigsdagstidenden kunde i en ganske anden Grad end hidtil blive tilgængelig for den store Befolkning her i Landet, jeg antager, at hvilke Anstuelser vi end politisk taget nære, maa vi dog Alle være enige om, at det vilde være en ønskelig Foranstaltning, om et saa stort Antal som muligt af vore Medborgere kunde komme til at gjøre Bekjendtskab med, hvad der er blevet sagt og besluttet her paa Rigsdagen, gennem selve den officielle Tidende. Det er en Klage, som idelig og idelig er kommen frem i Thinget, at de Referater, som ad almindelig Veie og gennem Bladene naae til Offentligheden, ikke ere fuldstændig nøiagtige, ikke sandtru. Jeg tilstaa, at jeg anser disse Klager for ikke at være besjæede; jeg tror i det Hele, at de Referater, som komme frem, ere saa gode, som de efter Omstændighederne kunne være, og jeg kan vel nu sige det saa meget sikkert, som jeg ikke længere kan mistænkes for, at min personlige Stilling kunde influere paa min Dom i saa Henseende. Men Klagerne ere kommen frem, og de fremkomne, uagtet vi nu ere kommen paa det ganske mærkelige Standpunkt, at

medens i tidligere Dage en Redaktør var en Sjældenhed indenfor Thinget, tæller man nu Redaktører og Avisudgivere i Folkethinget dusinvis, og snart ville vi være kommen saa vidt, at enhver Folkethingmand vil anse det for nødvendigt at have sit eget Organ, hvori han kan udtale sig og levere sine egne Referater, saa at de Klager, som nu føres over Ungiagtigheden af Referaterne, for en ikke ganske ringe Del falde tilbage paa en stor Del af de Herrer selv, som have Sæde her i Thinget. Men, som sagt, jeg tror, at der er en Veie, hvorpaa man noget kunde modvirke de Klager, som Mange tro ere berettigede, naar nemlig Rigsdagstidenden i større Udstrækning blev gjort tilgængelig for den store Del af Befolkningen, og en Prøvelse af Rigsdagens Budget og en Undersøgelse af de til Rigsdagstidenden medgaaende Udgifter vilde kunne afgive den fornødne Anledning til, at man kunde komme til at tilveiebringe de fornødne Midler. Jeg behøver ikke at nævne, at, naar jeg har talt om Udgifterne til Rigsdagstidenden, er dette at tage i strengeste Forstand, idet det hele bestaaende stenografiske Apparat og det hele Redaktionsarbejde, som foregaa i Rigsdagen, ere undtagne fra disse Udgifter. Det vil være bekjendt nok, at de Indtægter, som Rigsdagstidenden giver, ere aldeles forsvindende. De vare i det første Aar, da Udgifterne altsaa vare 11,000 Rd., kun 1,250 Rd., i det andet Aar, da Udgiften var over 15,000 Rd., ikke fuldt 1,800 Rd., i det tredje Aar, da Udgiften var 14,000 Rd., var hele Indtægten 344 Rd., og i det fjerde Aar, da Udgiften beløb sig til 14,500 Rd., var hele Indtægten af Tidenden 600 Rd. Det er altsaa et journalistisk Foretagende, som kun betaler sig meget slet. Der er andre Udgifter, som forekomme her i Folkethinget og i Rigsdagen, som ere af den Art, at de ganske sikkert trænge til en omhyggelig Prøvelse. Det koster os saaledes utrolige Penge at opvarme og belyse de Lokaler, som Rigsdagen har, og derfor man over i Kancellibygningen vilde bruge Belysning og Brændsel i samme Forhold, som man bruger her i vore Lokaler, vilde Finantsudvalget tage meget alvorlig til Gjenmæle. (Røst: Det vilde daane!) Om det vilde daane, veed jeg ikke, man er ikke altid fuldt saa barsk mod Udgifter, som foregaa til Ens eget Bedste, mod Udgifter til den Belysning, hvorved man selv ser, og mod Penge til den Varne, som man selv nyder, som man er over for Gøder, der tilflyde Andre; men, at man vilde finde det nødvendigt at gribe alvorlig ind, anser jeg for givet. Jeg finder f. Ex., at Udgifterne til Brændsel og Belysning i det første af de fire Aar have været henholdsvis af 1,800 Rd. og 1,200 Rd. — jeg nævner runde Tal — i det andet Aar næsten 2,000 Rd. for Opvarmning og næsten 1,500 Rd. for Belysning, i det tredje Aar 2,500 Rd. for Opvarmning og næsten 1,400 Rd.